

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/263/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112210135
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1112210135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: OZETA NEO, a.s., so sídlom Dopravná 2098/9, Topoľčany, IČO: 36 329 843, zast. advokátskou kanceláriou Zvara advokáti, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 1, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. apríla 2015 č.k. 10C 77/2012-159 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia 20.028,41 eur s príslušenstvom titulom postúpenej pohľadávky od pôvodného žalobcu VINACO HOLDINGS LIMITED (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorý sa od žalovaného domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora podľa ust. § 9 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Vec posúdil právne podľa ust. § 1, § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 9 ods. 1 a 2, a § 19 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci platného a účinného v rozhodnom období a ust. § 525 ods. 2, § 526 ods. 1 a § 530 ods. 1 Obč. zák. a dospel k záveru, že súčasným žalobcom v konaní uplatnený nárok na náhradu škody je s poukazom na ust. § 19 Zák. č. 514/2003 Z.z. premlčaný.

3. V odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že pôvodný žalobca tvrdil, že mu postupom exekútora D.. D. M. v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 vznikla škoda v žalovanej výške a nesprávny úradný postup exekútora videl v tom, že si v rozpore s ust. § 165 ods. 1 Ex. por. nesplnil svoju povinnosť a nevyplatil mu ako oprávnenému v tomto exekučnom konaní finančné prostriedky v sume 20.028,41 eur v zmysle uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 1Er 710/1999-224 zo dňa 24.08.2009, právoplatného dňa 19.11.2010. Uznesením č.k. 10C 77/2002-118 zo dňa 09.07.2014 pripustil, aby pôvodný žalobca z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil súčasný žalobca, na základe návrhu pôvodného žalobcu na zmenu žalobcu, ktorý tento návrh odôvodnil postúpením pohľadávky na základe zmluvy. Uviedol, že po pripustení zmeny sporovej strany na strane žalobcu vzniesol žalovaný námietku premlčania.

4. Poukázal na to, že pôvodný žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že exekučné konanie vedené Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 1Er 710/1999 bolo začaté na návrh VÚB banky a.s., jeho právneho predchodcu, pričom súdny exekútor v rámci tohto exekučného konania predal v exekučnej dražbe v roku 2001 nehnuteľnosť vo vlastníctve povinného, ktorá zabezpečovala pohľadávku oprávneného. Súd schválil príklep uznesením č.k. 1Er 710/1999-72 zo dňa 01.10.2001. Dňa 14.12.2004 vykonal súdny exekútor za prítomnosti oprávneného rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti, ale až v dôsledku sťažnosti pôvodného žalobcu, ktorý v tom čase už vystupoval v exekučnom konaní ako oprávnený, predložil zápisnicu o rozvrhu výťažku na schválenie súdu, ktorý uznesením č.k. 1Er 710/1999-224 zo dňa 24.08.2009, právoplatným dňa 19.11.2010, schválil rozvrh výťažku. Na základe predmetného uznesenia mala byť pôvodnému žalobcovi vyplatená suma 20.028,41 eur v lehote do 7 dní, avšak exekútor si svoju povinnosť vyplatiť pôvodnému žalobcovi ako oprávnenému finančné prostriedky v zákonom stanovenej lehote nesplnil. Pôvodný žalobca mal za to, že súdny exekútor postupoval úradne nesprávne, keď mu v zmysle právoplatného rozvrhového uznesenia nevyplatil v zákonom určenej lehote sumu 20.028,41 eur, v dôsledku čoho mu vznikla škoda vo výške nevyplatenej vymoženej pohľadávky ako aj nárok na náhradu ušlého zisku.

5. Konštatoval, že nároku na náhradu škody sa pôvodný žalobca v tomto konaní domáhal voči žalovanému žalobou, doručenou súdu dňa 03.04.2012, vo svojom mene. Vykonaným dokazovaním zistil, že pôvodný žalobca uzavrel už pred podaním žaloby dňa 14.10.2011 ako postupca so súčasným žalobcom ako postupníkom písomnú zmluvu o postúpení pohľadávok, v zmysle ktorej bola postúpená aj pohľadávka, ktorá nebola uspokojená v exekučnom konaní. Zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotil ako platnú, dospel však k záveru, že z nej nevyplýva oprávnenie pôvodného žalobcu ako postupcu vymáhať postúpenú pohľadávku v mene a na účet postupcu. Zaoberal sa inštitútom postúpenia pohľadávky s tým, že následky postúpenia pohľadávky sa prejavia v právnom postavení všetkých účastníkov, keď postupca postúpenú pohľadávku stráca a nie je už ďalej oprávnený ju vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie, a postupník sa stáva veriteľom, keďže pohľadávku aj so všetkými právami s ňou spojenými nadobudol. Poukázal na to, že postúpená môže byť len existujúca pohľadávka.

6. Mal za to, že súčasný žalobca tým, že vstúpil do práva pôvodného žalobcu, ktorého pohľadávka nebola v exekučnom konaní uspokojená, sa stal v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora oprávneným domáhať sa náhrady škody a ušlého zisku voči štátu, avšak tohto svojho práva sa mohol domáhať najneskôr do uplynutia premlčacej lehoty v zmysle ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Dospel k záveru, že pôvodný žalobca nebol v posudzovanej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody, keďže zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá už pred podaním jeho žaloby. Oprávneným subjektom bol súčasný žalobca, ktorý si však nárok na náhradu škody uplatnil až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty predĺženej o čas trvania predbežného prerokovania tohto nároku v zmysle ust. § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Ustálil, že súdny exekútor bol povinný vyplatiť pohľadávku pôvodnému žalobcovi ako oprávnenému v zmysle vyššie citovaného uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica, právoplatného dňa 19.11.2010, do 7 dní, teda do dňa 26.11.2010 a vyvodil záver, že premlčacia lehota na náhradu škody začala plynúť dňa 27.11.2010 a uplynula dňom 27.05.2014. Vzhľadom k tomu, že súčasný žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil až dňom 03.06.2014, kedy pôvodný žalobca doručil súdu návrh na zmenu žalobcu, je podľa názoru súdu prvej inštancie jeho nárok premlčaný a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že nie je sporné, že pôvodný žalobca bol veriteľom pohľadávky, ktorú vymáhal v exekučnom konaní, vedenom súdnym exekútorom D.. D. M.Á., a taktiež nie je sporné, že súdny exekútor D.. D. M. nehnuteľnosť dlžníka speňažil, avšak výťažok z jej predaja pôvodnému žalobcovi nevyplatil. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že nárok súčasného žalobcu na náhradu škody vyplývajúci z postúpenej pohľadávky je premlčaný. Namietal tiež záver, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.10.2011 nevyplýva oprávnenie pôvodného žalobcu ako postupcu domáhať sa náhrady škody aj po postúpení pohľadávky, s ktorou je nárok na náhradu škody spojený. Tento právny záver považoval za ničím neodôvodnený a, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10bdo V 12/2008, v ktorom Najvyšší súd SR podrobne analyzoval právne východiská vyplývajúce z ust. § 530 a nasl. Obč. zák. a poukázal na ich aplikáciu v prípade vymáhania pohľadávky postupcom. Konštatoval, že vzťah postupcu a postupníka je súkromnoprávny a žiadne zákonné ustanovenie nebráni tomu, aby po

vzájomnej dohode zmluvných strán postupca aj naďalej pohľadávku, ktorá je predmetom postúpenia, vymáhal vo svojom mene. Poukázal na ust. § 530 ods. 1 Obč. zák. v druhú vetu, v zmysle ktorého je možné vymáhať postúpenú pohľadávku postupcom aj v prípade, ak sa už postúpenie oznámilo dlžníkovi a to so súhlasom nového veriteľa a s tým, že postúpenú pohľadávku nevymáhal samotný nový veriteľ. Konštatoval, že zmenou v osobe veriteľa sa postavenie dlžníka nemení, a to bez ohľadu na to, či žalobu na náhradu škody podal na súd žalobca ako pôvodný veriteľ VINACO HOLDINGS LIMITED alebo nový veriteľ OZETA NEO a.s.. Poukázal na ust. čl. 5 bod 5.3 zmluvy o postúpení pohľadávok, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že v prípade osobitne určených jednotlivých pohľadávok, bude tieto jednotlivé pohľadávky naďalej vymáhať postupca vo svojom mene a na účet postupníka, a zdôraznil, že je výlučným právom zmluvných strán určiť, ktoré pohľadávky bude postupca vymáhať aj naďalej vo svojom mene. Mal za to, že postup podľa ust. § 530 ods. 1 Obč. zák. zakladá aktívnu legitímáciu postupcu na akékoľvek vymáhanie určenej pohľadávky, nevynímajúc podanie žaloby na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., preto považoval právne posúdenie premlčania nároku na náhradu škody súdom prvej inštancie za nesprávne. Dôvodil, že pôvodný žalobca bol oprávnený vymáhať nárok na náhradu škody vo svojom mene, žalobu doručil súdu včas, a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku ani voči postupníkovi. Domnieval sa tiež, že ak bola žaloba podaná pôvodným žalobcom včas, právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým pripustil zmenu žalobcu z pôvodného na súčasného, je takým procesným rozhodnutím súdu, ktoré ponecháva hmotnoprávne lehoty zachované. Namietal tiež absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku.

8. Odvolací súd rozsudkom z 31. mája 2017 sp. zn. 4Co 376/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku ako vecne správny potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvej inštancie vyvodil z vykonaného dokazovania nesprávne skutkové, a na ich základe aj nesprávne právne závery. Dospel k záveru, že žalobkyňa nie je v spore aktívne vecne legitímovaná, pretože pohľadávka pôvodnej žalobkyne voči štátu uplatnená žalobou nebola na súčasnú žalobkyňu postúpená. Konštatoval, že pôvodná žalobkyňa podala na súd žalobu proti štátu o náhradu škody vo výške 20 028,41 eur s príslušenstvom tvrdiac, že jej súdny exekútor nepoukázal v exekučnom konaní vymoženú a priznanú sumu, a že týmto nesprávnym úradným postupom exekútora jej vznikla škoda v žalovanej výške. Uviedol, že pôvodná žalobkyňa bola v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. oprávnená domáhať sa od štátu náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekútora, a žalobou podanou na súd, si tento nárok voči štátu aj uplatnila. Predmetný nárok bol spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka a poškodená pôvodná žalobkyňa mohla svoju pohľadávku postúpiť na inú fyzickú alebo právnickú osobu. K postúpeniu tejto pohľadávky však nedošlo, resp. jej postúpenie nebolo v konaní preukázané, preto žalobkyňa nie je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Vzhľadom k tomu, že nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom na zamietnutie žaloby, je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol, vo výroku vecne správne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom namietala, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z iných dôvodov ako súd prvej inštancie, a to pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, ktorý dôvod uviedol až pri vyhlásení rozsudku a jeho stručnom odôvodnení, avšak postup podľa § 382 C.s.p. nedodržel. Konštatovala, že odvolací súd formálne zopakoval dokazovanie a vyzval strany aby sa k oboznámeniu vyjadrili, neoboznámil však strany so svojím iným právnym posúdením veci ani s tým, aké úvahy sú základom pre potvrdenie rozsudku z iných dôvodov, na základe čoho nemala možnosť vyjadriť sa k úvahám a právnym záverom odvolacieho súdu. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu tak bolo nečakane založené na iných dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Uviedla, že pôvodná žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd rozhodol, že má voči žalovanej právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a túto škodu riadne vyčíslila. Odvolací súd žalobou uplatnené právo „prekvalifikoval“ na pohľadávku voči súdnemu exekútorovi ako nový zodpovednostný vzťah medzi pôvodnou žalobkyňou a exekútorom. Konštatovala, že z odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku nevie určiť, na základe akej konkrétnej právnej normy odvolací súd odvodil úvahu o zániku (časti) pohľadávky voči pôvodnému dlžníkovi a vzniku novej pohľadávky voči exekútorovi a na základe akej právnej normy dospel k záveru, že na základe právoplatného a vykonateľného rozvrhu výťažku z dražby došlo k uspokojeniu (časti) pohľadávky voči pôvodnému dlžníkovi. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 21. júna 2018 sp. zn. 4Cdo 202/2017 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení vytkol odvolaciemu súdu, že z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, na základe akých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že predmetná pohľadávka nebola na žalobkyňu postúpená, pretože z obsahu spisu nevyplýva, aké konkrétne dokazovanie odvolací súd v tomto smere vykonal a či súd vyzval účastníkov, aby sa k tejto, pre rozhodnutie podstatnej otázky, vyjadrili. Uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu následne absentuje zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu súd vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Poukázal na ust. § 382 CSP a v tej súvislosti na rozdielnosť záverov prvoinštančného a odvolacieho súdu. Konštatoval, že súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanej z dôvodu premlčania uplatneného nároku na náhradu škody a ušlého zisku s poukazom na § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., keď uplatňovaný nárok mala žalobkyňa nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. októbra 2011, t. j. ešte pred podaním žaloby pôvodnou žalobkyňou, avšak žalobkyňa si nárok uplatnila až 3. júna 2014, doručením súdu návrhu na zámenu účastníkov konania. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nie je v spore aktívne vecne legitimovaná, nie je nositeľom subjektívneho práva o ktorom sa v konaní rozhoduje, pretože k postúpeniu vymáhanej pohľadávky nedošlo. Uviedol, že vecná legitimácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu o ktorom sa rozhoduje. Odvolací súd za rozhodujúce nepovažoval otázku premlčania nároku, ale otázku nedostatku vecnej legitimácie. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z názoru, že došlo k premlčaniu uplatňovaného nároku, bolo legitímnym očakávaním, že ak sa v odvolacom konaní bude posudzovať otázka vecnej legitimácie, odvolací súd vytvorí žalobkyni procesnú možnosť sa brániť, predpokladom ktorej bude, že odvolací súd splní svoju procesnú povinnosť vyplývajúcu z § 382 C.s.p. Konštatoval, že z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvej inštancie, pričom žalobkyňa v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

11. V intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 4Cdo 202/2017 zo dňa 21. júna 2018 odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vyzval strany sporu podľa § 382 CSP aby sa vyjadrili k otázke aktívnej legitimácii žalobkyne, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

12. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Súčasne rozhodol aj o nároku sporových strán na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

13. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

14. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d) ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného v rozhodnom čase štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

15. Podľa ust. § 9 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

16. Podľa ust. § 9 ods. 2 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

17. Podľa ust. § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

18. Podľa ust. § 17 ods. 1 cit. zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Obč. zák. veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

20. Podľa ust. § 525 ods. 1 a 2 Obč. zák. Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

21. Podľa § 382 C.s.p., ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vecí rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

22. NS SR vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 4Cdo 202/2017vytkol odvolaciemu súdu procesné pochybenie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku v tom, že nevyzval sporové strany v zmysle § 382 C.s.p., aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia právneho predpisu, ktorý pri doterajšom rozhodovaní veci nebol použitý. Odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom v intenciách zrušujúceho uznesenia vyzval sporové strany aby vyjadrili právny názor k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

23. Na základe výzvy odvolacieho súdu žalobca k otázke aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že Uznesením č.k. 10C 77/2012-118 zo dňa 09.07.2014 súd prvej inštancie pripustil vstup nového žalobcu do konania namiesto pôvodného žalobcu. Žalovaná zmenu žalobcu na základe postúpenia pohľadávky voči dlžníkovi O.. A. J., spolu so všetkými právami ktoré sa postúpenej pohľadávkou týkajú, vrátane práva domáhať sa náhrady škody v tomto konaní nenamietala a proti uzneseniu o pripustení žalobcu do konania nepodala odvolanie. Konštatoval, že súd prvej inštancie mal za preukázané splnenie podmienok na zmenu účastníka konania s tým, že predložené listiny - zmluva o postúpení pohľadávok preukazujú, že na spoločnosť OZETA NEO, a.s. bola postúpená pohľadávka voči dlžníkovi O.. A. J. vrátane práv s touto pohľadávkou spojených, t.j. podľa jeho názoru aj právo domáhať sa náhrady škody za nesprávny úradný postup exekútora, ktorá je predmetom sporu.

Mal za to, že právoplatné uznesenie, ktorým súd pripustí vstup nového účastníka na strane sporu nie je možné považovať len za akési formálne procesné rozhodnutie súdu. Súd musí posúdiť, či predložené listiny preukazujú, že na vstupujúceho účastníka prešlo právo, ktorého sa domáha v súdnom konaní. Konštatoval, že pripustením vstupu nového účastníka do konania nastane nezvratný procesný stav, kedy pôvodný účastník stráca svoje postavenie v spore a na jeho miesto vstupuje nový účastník, ktorý prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu. Nestotožnil sa s právnym záverom odvolacieho súdu, že právoplatným a vykonateľným uznesením (exekučného súdu) je pohľadávka oprávneného exekútorom vymožená aj uspokojená a oprávnenému vzniklo právo voči súdnemu exekútorovi na poukázanie prikázanej sumy. Mal za to, že ak po právoplatnosti uznesenia súdu existuje záväzkový vzťah (pod ktorým chápal odvolací súd povinnosť exekútora zaplatiť sumu, priznanú oprávnenému v uznesení súdu), nejde o nový záväzkový vzťah medzi oprávneným a súdnym exekútorom, ale je to zákonná povinnosť vyplývajúca z právneho predpisu verejného práva, ktorým je Exekučný poriadok. Túto zákonnú povinnosť má štát, reprezentovaný súdnym exekútorom ako orgánom verejnej moci voči osobe, ktorej bolo priznané právo rozhodnutím súdu. Zákonná povinnosť vyplývajúca z Exekučného poriadku sa vzťahuje na pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní, teda ide o záväzok, ktorý sa vzťahuje k pohľadávkou vymáhanej cestou exekučného konania a s touto pohľadávkou bezprostredne neodmysliteľne súvisí. Konštatoval, že touto pohľadávkou je pohľadávka voči dlžníkovi O.. A. J., ktorej vymoženie je realizované formou exekúcie majetku záložného dlžníka Z. T., v súvislosti s ktorou vznikla (pôvodnému) žalobcovi škoda. Podľa názoru žalobcu postúpením pohľadávky voči dlžníkovi O.. A. J. prešlo na postupníka ako nového žalobcu aj

právo domáhať sa súvisiacich plnení, a to aj náhrady škody, ktorá vznikla v súvislosti s vymáhaním pohľadávky v exekučnom konaní. Vyjadril názor, že otázku vecnej legitímácie žalobcu, odvodzuje od Zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej dňa 14.10.2011. Postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi O.. A. J. vrátane všetkých práv s pohľadávkou spojených, teda aj prechodu práva domáhať sa náhrady škody na žalobcu nie je sporné ani medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok a nie je sporné ani medzi stranami sporu. Ak je právo na náhradu škody preukázané čo do dôvodov a výšky, zmenou účastníka konania sa postavenie žalovanej nezmenilo; tak ako žalovaná mala plniť pôvodnému žalobcovi, rovnako by mala plniť aj žalobcovi.

24. Žalovaná k otázke aktívnej vecnej legitímácie uviedla, že pôvodný žalobca podal žalobu o náhradu škody vo výške 20 028,41 eur s prísl. proti štátu titulom nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora D.. M. pri výkone exekúcie vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 206/99, ktorý bol v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 v postavení oprávneného a súdny exekútor mu v zákonnej lehote 7 dní od právoplatnosti uznesenia o schválení rozvrhu výťažku nepostúpil výťažok z dražby vykonanej v rámci exekúcie vedenej proti povinnému O.. A. J. pre vymoženie sumy 2 262 822,39 eur s prísl., ktorý mu patril v zmysle rozvrhu výťažku, schváleného uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 24.08.2009 č.k. 1Er 710/1999-224 vo výške 20 028,41 eur. Konaním D.. M. mal byť pôvodný žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 ukrátený na jeho právach a mala mu byť spôsobená škoda, ktorej náhradu žiadal od štátu.

Súčasný žalobca, ktorý do konania vstúpil na základe uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 09.07.2014 č.k. 10C 77/2012-118 o pripustení zmeny účastníka na strane žalobcu podľa § 92 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu pre uplatnenie nároku na náhradu tejto škody v tomto konaní od Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.10.2011, ktorou pôvodný žalobca v súlade s ust. § 524 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov postúpil na súčasného žalobcu, spoločnosť OZETA NEO, a.s., okrem iných aj pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 proti povinnému O.. A. J., čím sa súčasný žalobca dostal do postavenia oprávneného v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99. Uviedol, že podľa tvrdenia žalobcu postúpením predmetnej pohľadávky naňho prešli i všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda i právo na uplatnenie náhrady škody voči štátu, ktorá je predmetom tohto konania.

25. Konštatoval, že z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.10.2011 je zrejmé, že medzi postupcom (pôvodným žalobcom) a postupníkom (súčasným žalobcom) došlo k postúpeniu pohľadávky postupcu voči dlžníkovi O.. A. J., vymáhanej v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 pričom predmetom tunajšieho konania je v zmysle žaloby nárok VINACO HOLDINGS LIMITED, (ako subjektu, ktorý podával žalobu a tvrdil vznik škody), proti štátu z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázal na exekučné konanie sp. zn. EX 206/99, ktorého predmetom bolo vymoženie pohľadávky na peňažné plnenie, vyplývajúcej z notárskej zápisnice č. Nz 458/98 zo dňa 16.12.1998, ako exekučného titulu na peňažné plnenie - zaplatenie sumy 68 169 787,33 SK, teda 2 262 822,39 eur, v rámci ktorého sa za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného uskutočnila dražba nehnuteľnosti, výťažok z ktorej vo výške 20 028,41 eur patrí, v zmysle súdom schváleného rozvrhu výťažku, oprávnenému VINACO HOLDINGS LIMITED. Vymožením predmetnej sumy v exekúcii sa táto zarátala na vymáhaný nárok ako plnenie dlžníka, a nie je už možné vymáhať ju od povinného znova. Mal za to, že v tomto rozsahu došlo k zániku pohľadávky oprávneného voči povinnému, vymáhanej v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99, a to jej splnením, najneskôr ku dňu schválenia rozvrhu výťažku aj keď táto suma následne nebola poukázaná vtedajšiemu oprávnenému VINACO HOLDINGS LIMITED. Podľa názoru žalovanej ak neskôr pôvodný oprávnený Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.10.2011 postúpil pohľadávku proti povinnému na spoločnosť OZETA NEO, a.s., nemohlo týmto úkonom dôjsť k účinnému postúpeniu aj tej časti pohľadávky, ktorá už plnením povinného zanikla (na ktorú sa vzťahovalo uznesenie o schválení rozvrhu výťažku), ale len k postúpeniu jej existujúcej časti - postupca nemôže od dlžníka vymáhať sumu, ktorá už bola plnená v prospech postupníka. Mal za to, že nevyplatením sumy vymoženej v exekučnom konaní od povinného v prospech oprávneného vzniká medzi oprávneným, ktorému toto plnenie nebolo vyplatené, a súdnym exekútorom kvalitatívne nový záväzkový vzťah, odlišný od záväzkového vzťahu medzi oprávneným (ako veriteľom) a povinným (ako dlžníkom). Tento oprávnený sa už nemôže v rozsahu nevyplatennej sumy domáhať plnenia od povinného, ale len od súdneho exekútora (resp. od štátu). Konštatoval, že inštitút zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nepredstavuje zabezpečovací inštitút k hlavnému záväzku pre prípad jeho neplnenia (ako napr. ručenie, záloh a pod., ktoré nasledujú hlavný záväzkový vzťah),

ale osobitný záväzkový vzťah založený na zodpovednosti štátu za porušenie predpisov verejného práva orgánmi/osobami konajúcimi v jeho mene. Nárok na náhradu takto spôsobenej škody potom nepatrí tomu, na koho bola neskôr postúpená pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní (resp. jej zvyšná, nevyčerpaná časť), ale tomu, komu mala byť škoda skutočne spôsobená (§ 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.). Neskoršie postúpenie pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní nemá za následok súčasne aj postúpenie nároku na náhradu škody, ktorá už bola (mala byť) v exekučnom konaní spôsobená postupcovi ako pôvodnému oprávnenému. Zdôraznil, že k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi VINACO HOLDINGS LIMITED a aktuálnym žalobcom (OZETA NEO, a.s.) došlo dva roky po schválení rozvrhu výťažku, čo okrem aspektu, že pohľadávka v časti, na ktorú sa vzťahovalo uznesenie o schválení rozvrhu výťažku v danom čase neexistovala, má i ten aspekt, že v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávky súčasný žalobca vedel o tom, že nedošlo k úhrade v zmysle schváleného rozvrhu výťažku, resp. o tom vedieť mal. Ak VINACO HOLDINGS LIMITED ako postupca a pôvodný oprávnený na tieto skutočnosti postupníka (OZETA NEO, a.s.) neupozornil, vzniká primárne zodpovednosť postupcu voči postupníkovi za prípadnú škodu podľa § 527 OZ, nie zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

26. Zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, prípadne nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. V konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom môže byť úspešný len ten žalobca, ktorý preukáže tri skutočnosti zároveň - že postup orgánu verejnej moci voči jeho osobe napĺňa znaky nesprávneho úradného postupu, že žalobcovi vznikla škoda a tiež, že táto škoda by nebola vznikla, keby orgán verejnej moci postupoval správne, t.j. v súlade so zákonom. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz o jej existencii. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov zodpovednosť žalovanej vyplývajúca z vyššie citovaných zákonných ustanovení daná nie je.

27. Vychádzajúc z ust § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda, z čoho vyplýva, že subjektom, ktorý nože úspešne uplatňovať nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. môže byť len ten, komu škoda v dôsledku tohto postupu vznikla. Pôvodný žalobca spol. VINACO HOLDINGS LIMITED bol oprávneným v exekučnom konaní vedenom pre vymoženie pohľadávky, ktorú mal voči O.. A. J., proti Z. T. ako jeho záložnému dlžníkovi. Nehnuteľnosti záložného dlžníka boli v exekučnom konaní predané v dražbe a Okresný súd Považská Bystrica schválil uznesením č.k. 1Er 710/1999-224 zo dňa 24.08.2009 rozvrh výťažku z dražby tak, že uspokojil pohľadávku oprávneného spol. VINACO HOLDINGS LIMITED vo výške 20.028,41 eur. Toto uznesenie exekučného súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.11.2010, z čoho je zrejmé, že pohľadávka pôvodného žalobcu voči O.. A. J. bola vo výške 20.028,41 eur exekútorom vymožená, a právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu uspokojená. Z uvedeného potom vyplýva, že právoplatnosťou predmetného rozhodnutia exekučného súdu už pôvodný žalobca nemal voči O.. A. J. pohľadávku vo výške 20.028,41 eur (keďže táto bola v exekučnom konaní vymožená), vzniklo mu však právo voči súdnemu exekútorovi na poukázanie príkazanej sumy 20.028,41 eur do siedmich dní po schválení rozvrhu výťažku, vyplývajúce z takto zákonom stanovenej povinnosti exekútora. Pôvodný žalobca podal na súd žalobu proti štátu o náhradu škody vo výške 20.028,41 eur s príslušenstvom tvrdiac, že mu súdny exekútor v rozpore so zákonom a právoplatným a vykonateľným rozhodnutím exekučného súdu nepoukázal v exekučnom konaní vymoženú a priznanú sumu, a že týmto nesprávnym úradným postupom exekútora mu vznikla škoda v žalovanej výške. Pôvodný žalobca bol teda na základe vyššie uvedeného ustáleného skutkového stavu v zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. oprávnený domáhať sa od štátu náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekútora, a žalobou podanou na súd, si tento nárok voči štátu aj uplatnil.

28. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 14.10.2011 medzi pôvodným žalobcom spol. VINACO HOLDINGS LIMITED ako postupcom a súčasným žalobcom spol. OZETA NEO, a.s., ako postupníkom je preukázané, že pôvodný žalobca postúpil na súčasného okrem iných, aj pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní sp. zn. EX 206/99 proti povinnému O.. A. J., ktorá vznikla z úveru, poskytnutého dlžníkovi bankou VÚB, a.s.

29. Žalobca tvrdí, že postúpením predmetnej pohľadávky prešli naňho i všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda právo na uplatnenie náhrady škody voči štátu, ktorá je predmetom tohto konania. Odvodzoval svoju aktívnu legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok, zo dňa 14.10.2011, ktorou mu pôvodný žalobca ešte pred podaním žaloby o náhradu škody voči štátu postúpil pohľadávku voči O.. A. J.. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zotrúva aj naďalej na svojich právnych záveroch vyslovených v prechádzajúcom rozsudku, ktorý bol síce dovolacím súdom zrušený avšak z dôvodu procesných väd, ktoré boli po vrátení veci odstránené.

30. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Záväzkový právny vzťah ako dvojstranný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom vzniká nielen z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ale aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone (porovnaj § 489 Obč. zák.). 8 1 M Cdo 8/2007 Subjektmi záväzkového právneho vzťahu (a to na strane veriteľa ako aj na strane dlžníka) sú fyzické osoby, právnické osoby a štát, ktorý má v občianskoprávných vzťahov postavenie právnickej osoby (porovnaj § 21 Obč. zák.). Zákonodarca pojmom pohľadávka vymedzuje právo veriteľa na plnenie, ktorému na druhej strane zodpovedá u dlžníka povinnosť plnenia alebo dlh, resp. záväzok. Záväzkové právne vzťahy, ako z uvedeného vyplýva, sú aj zodpovednostné právne vzťahy, ktoré vznikajú medzi poškodeným a škodcom; v takomto prípade poškodeného treba považovať za veriteľa a škodcu za dlžníka.

31. Aktívnu vecnú legitimáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitimácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2 Cdo205/2009).

32. Postúpenie pohľadávky, resp. cesia pohľadávky (cessio) je jedným zo spôsobov zmeny záväzku v osobe veriteľa. Postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzku vstúpi namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) nový veriteľ (postupník, cesionár). Postúpenie pohľadávky môže mať trvalý alebo dočasný charakter. V dôsledku postúpenia pohľadávky sa novým veriteľom stáva postupník. Postupník nadobúda pohľadávku spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Samotné postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale práve v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného (veriteľa). Pri tejto zmene totiž postupník ako nový veriteľ nadobúda spolu s postúpenou pohľadávkou aj legitimáciu na jej uplatnenie a vymoženie cestou súdu. Vyplýva to zo skutočnosti, že postúpením pohľadávky vzniká nový záväzkový právny vzťah v zmysle ustanovenia § 488 OZ, t. j. právo veriteľa na plnenie (pohľadávky) od dlžníka.

33. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že zmluvou o postúpení pohľadávky bola pôvodným žalobcom naňho postúpená pohľadávka voči dlžníkovi O.. A. J. vrátane všetkých práv s pohľadávkou spojených. Nestotožňuje sa ale s jeho názorom, spočívajúcim v tom, že ak pôvodný žalobca postúpil (previedol na nového veriteľa (žalobcu) pohľadávku voči hlavnému dlžníkovi O.. A. J. spolu s príslušenstvom a všetkými právami s pohľadávkou spojenými, na žalobcu tak prešlo na neho aj právo domáhať sa uspokojenia zo speňaženia zálohu ako aj právo domáhať sa náhrady škody uplatnenej v tomto konaní. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pohľadávka pôvodného žalobcu na zaplatenie finančných prostriedkov titulom postúpenej pohľadávky voči O.. A. J. je inou pohľadávkou ako jeho pohľadávka voči štátu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora, a nie je možné ich zamieňať. Obe pohľadávky sú spôsobilé na postúpenie, pričom pôvodný žalobca postúpil na súčasného žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok výlučne existujúcu pohľadávku voči O.. A. J., ktorá však v žiadnom prípade nezakladá nárok súčasného žalobcu na náhradu škody, spôsobenej pôvodnému žalobcovi nesprávnym úradným postupom exekútora voči štátu, ktorého sa pôvodný žalobca domáhal predmetnou žalobou. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že napriek tomu, že zmluva o postúpení pohľadávok medzi pôvodným žalobcom spol. VINACO HOLDINGS LIMITED ako postupcom a súčasným žalobcom spol. OZETA NEO, a.s., ako postupníkom (v zmysle ktorej malo dôjsť podľa tvrdenia žalobcu aj k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania) bola uzavretá 14.10.2011 pričom pôvodný žalobca podal predmetnú žalobu na súd až dňa 3.4.2012 teda až po postúpení pohľadávky. Uvedené navodzuje dojem, že pôvodný žalobca sa domnieval, že uplatnená

náhrada škody voči štátu nebola zahrnutá do zmluvy o postúpení pohľadávky na nového veriteľa a aktívne legitimovanou stranou na podanie žaloby na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je pôvodný žalobca spol. VINACO HOLDINGS LIMITED.

34. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zotrúva aj na svojom právnom názore spočívajúcom v tom, že pôvodný žalobca mohol na súčasného žalobcu postúpiť len existujúce pohľadávky voči O.. A. J.. Pohľadávku voči O.. A. J. vo výške 20.028,41 eur, ktorá bola súdnym exekútorom vymožená a právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu uspokojená v prospech pôvodného žalobcu, preto ani postúpiť nemohol. Táto pohľadávka voči O.. A. J. vo výške 20.028,41 eur bola totiž právoplatným a vykonateľným uznesením súdu o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností vo vlastníctve záložného dlžníka, ktorá bola predaná, v exekučnom konaní uspokojená, a teda zanikla a ako neexistujúca už nebola spôsobilá na postúpenie, pretože jej zaplata sa už nie je možné od O.. A. J. domáhať. Ak súdny exekútor vymoženú a pôvodnému žalobcovi uznesením súdu priznanú sumu v rozpore so zákonom nevyplatil, vznikla pôvodnému žalobcovi nová pohľadávka, a to na plnenie voči súdnemu exekútorovi alebo na náhradu škody voči štátu, ktorú si aj žalobou uplatnil. Keďže, ako už bolo uvedené vyššie, táto pohľadávka na súčasného žalobcu postúpená nebola, nemohol sa jej zaplata od štátu súčasný žalobca ani domáhať.

35. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

36. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v zmysle ust. § 453 ods. 3 C.s.p. sa konajúci súd riadi finálnym (konečným) úspechom strany v (danom prípade odvolacom) konaní, ktorým sa končí konanie vo veci samej a prihliada pritom aj na čiastkový úspech alebo neúspech strany v konaní. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v odvolacom konaní ako celku finálne úspešný nebolo možné priznať žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, aj keď bol v tomto dovolacom konaní úspešný.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok

minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).